

7th May 1962]

(3) THE MADRAS LEASEHOLDS (ABOLITION AND CONVERSION INTO RYOTWARI) BILL, 1962 (L.A. BILL NO. 4 OF 1962).

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Sir, with your permission, I will move all the three motions together inasmuch as all the three bills are going to be considered by the Joint Select Committees, the Members of which are the same. I beg to move :

(1) ' That this House concurs with the Assembly in setting up a Joint Select Committee of both the Houses consisting of 21 Members (14 Members of the Assembly and seven Members of the Council) and the mover of the Bill, to consider the Madras Iruvaram Inam Estates (Abolition and Conversion into Ryotwari) Bill, 1962 (L.A. Bill No. 2 of 1962) and that the following Members of this House be selected to serve on such a Joint Select Committee;

(2) ' That this House concurs with the Assembly in setting up a Joint Select Committee of both the Houses consisting of 21 Members (14 Members of the Assembly and seven Members of the Council) and the mover of the Bill to consider the Madras Minor Inams (Abolition and Conversion into Ryotwari) Bill, 1962 (L.A. Bill No. 3 of 1962) and that the following Members of this House be selected to serve on such a Joint Select Committee;

(3) ' That this House concurs with the Assembly in setting up a Joint Select Committee of both the Houses consisting of 21 Members (14 Members of the Assembly and seven Members of the Council) and the mover of the Bill to consider the Madras Leaseholds (Abolition and Conversion into Ryotwari) Bill, 1962 (L.A. Bill No. 4 of 1962) and that the following Members of this House be selected to serve on such a Joint Select Committee;

The Members on the Joint Select Committee for these three Bills are.:

Sri K. Balasubramanya Ayyangar.

Sri K. Anbazhagan.

Sri S. Jayarama Reddiar.

Sri J. Ponnuswamy Villavarayar.

Sri T. V. Devaraja Mudaliar.

Dr. P. V. Rajamannar.

Sri K. Rajaram Naidu.'

Mr. Deputy Chairman. Sir, hon. Members of this House are aware that the land tenures in this State have had a chequered history spread over several centuries. After the advent of the British, it was found that the British Government wanted to retain the existing tenures as they were and merely see to it that the revenues were collected properly. In certain areas under the permanent settlement, the zamindars were either recognized or created. In

[Sri R. Venkataraman]

[7th May 1962]

certain areas, the existing inams were recognized. Then inam grants were made to individuals for rendering service either to a religious or charitable institution. So that, at the time we got our independence, we had several types of tenures prevalent in this country and in this State. When the country became independent, the Government thought that steps should be effectively taken to bring about a uniform land tenure by which there will be one owner of land holding a ryotwari patta having direct common relationship with the Government and that all types of intermediaries should be abolished.

2-30
p.m.

Members who are not familiar with the system of land tenure in this State may, perhaps, excuse me for going into the history of it, if only to explain briefly what the systems were. When the grant under the permanent settlement was made, it was found that the occupier of the land was really the owner and that the grant was made only of the right to collection of rent and of contributing the peshkush to the Government. But some of the zamindars began to assert rights and title to the property itself and began to deal with them as if they were the owners of the land and that the cultivators in the soil had no right. The Madras Estates Land Act was, therefore, passed giving a right of occupancy to those who were in possession of the lands described as ryoti land and it was also declared that a ryoti land, if it was transferred to somebody else, still continued to retain the ryoti character giving the right of occupation with the heritable and transferable right to the person in occupancy as such, what we called the kudivaramdar, the occupancy tenant. The Estates Land Act also included in the definition of the estate these inam villages in which the grant of the melvaram, namely, the right merely to collect the rent has been granted to the inamdar. It was found that there were a number of other inams where the grant was both the melvaram as well as Kudivaram. As a result of the decision of the Privy Council which said there was no resumption in those cases and that inamdars had only the right to melvaram—the decision was in 1919—legislation became necessary. Until then it was presumed that the inamdar had naturally a right to collect melvaram. But the Privy Council decision said that there was no such presumption. After that decision was given, a number of inamdars began to take advantage of that decision and to resume possession of the lands in the hands of the cultivators. Since the tenant could not prove that he had a kudivaram right in those lands, a large amount of displacements began to take place. Agitation then started among the inam tenants that they were being deprived of their occupancy right, the kudivaram rights and that, therefore, Government should pass some enactment protecting their interests. The 1936 amendment was then passed under which inam grants of whole villages were treated as estates, that is, giving the right of kudivaram to those who were in occupation on the 30th April preceding the year in which the Bill was passed. These are inamdars who had both the rights and others who had

7th May 1962]

[Sri R. Venkataraman]

only the melvaram rights and there were also inams of different kinds. When the Estates Abolition Act was discussed, there was a heated controversy whether the inams which were declared to be estates by virtue of the amendment of the Estates Land Act in 1936 should or should not be included in the category of estates and whether the law should be made applicable to them also. Government decided to exclude these inams from the purview of the Estates Act largely because thought that the compensation payable to the 1936 inams should be framed on a different footing from that of the compensation which is to be paid to the zamindars under the Estates Abolition Act. Since then, there has been a considerable volume of opinion that these inams also should be abolished, and they should be given only ryotwari patta. In pursuance of the policy of the Government to have only one system of land tenure, namely, ryotwari tenure, in the State, the Government have now come forward to abolish all the intermediaries in the 1936 inams, minor inams, and leasehold villages which number about ten or twelve in the State, and the Bill is, therefore, before the House. The pattern of the Bill also follows that of the Estates (Abolition and Conversion into Ryotwari) Act, 1948, in every respect, except in the matter of compensation. Under this Bill, a person who has got the kudivaram right will get a ryotwari patta as a ryotwari pattadar. A person who has got melvaram right will get compensation according to the schedule, which I am going to describe hereafter. There will be no other class than a ryotwari pattadar who will have direct relations with the Government. That is the main object of the three Bills before the House.

Since the main difference rests on the question of compensation, I shall briefly explain the compensation payable under each one of these three Bills. In respect of the iruvaram inam estates, what we formerly called the 1936 inams, compensation will be calculated with reference to a sum called the basic annual sum, which will be determined as follows. I will have to ask hon. Members to do some arithmetic here, because there will be a lot of additions and subtractions.

From the gross annual ryotwari demand in respect of the lands in the iruvaram inam estate for which any person other than the landholder is entitled to ryotwari patta, $3\frac{1}{3}$ per cent thereof will be deducted towards the cost of maintenance of irrigation works, if any. To the balance, the average net annual miscellaneous revenue derived from fisheries, quarries, etc., if any, in the estate, will be added. From the total, the jodi, quit-rent, kattubadi, etc., payable by the landholder to the Government or to the landholder of another estate, and the whole of the assessment levied under the Madras Inams (Assessment) Act, 1956, on the private lands and the ryoti lands held by the landholder, will be deducted. The balance will be the basic annual sum.

[Sri R. Venkataraman]

[7th May 1962]

In respect of estates other than those held by the religious, charitable, or educational institutions, compensation will be a multiple of the basic annual sum, as specified below :—

(i) where the basic annual sum does not exceed Rs. 1,000 thirty times such sum;

(ii) where the basic annual sum exceeds Rs. 1,000 but does not exceed Rs. 3,000, twenty-five times such sum or Rs. 30,000, whichever is greater;

(iii) where the basic annual sum exceeds Rs. 3,000 but does not exceed Rs. 20,000, twenty times such sum or Rs. 75,000, whichever is greater;

(iv) where the basic annual sum exceeds Rs. 20,000 but does not exceed Rs. 50,000, 17½ times such sum or Rs. 4,00,000, whichever is greater;

(v) where the basic annual sum exceeds Rs. 50,000 but does not exceed Rs. 1,00,000, 15 times such sum or Rs. 8,75,000, whichever is greater; and

(vi) where the basic annual sum exceeds Rs. 1,00,000, 12½ times such sum or Rs. 15,00,000, whichever is greater.

In the case of estates held by religious, educational or charitable institutions, the Government will pay to the institution, every year, the basic annual sum as tasdic allowance.

If there is any difference between the average net annual income derived by the institution from all sources in the iruvaram inam estate, as calculated in the prescribed manner, during five complete fasli years immediately preceding the fasli year 1357, and the income, as calculated in the prescribed manner, which the institution may be expected to receive from the lands in respect of which it is entitled to ryotwari patta, then the deficiency will be made good to the institution by the Government.

It may be mentioned that the determination of the basic annual sum is the same as for melvaram inam estates under the Madras Estates (Abolition and Conversion into Ryotwari) Act, 1948, except in one respect only. Since that Act was passed, the Madras Inams (Assessment) Act, 1956, came into force and under this Act all inam lands, except those covered by melvaram inams granted on service tenure, have become liable to pay the appropriate full ryotwari assessment. The private lands and the ryoti lands held by the landholders of iruvaram inam estates are now, therefore, liable to pay full ryotwari assessment. As this is a statutory liability, it was considered that it should also be an item of deduction in the calculation of the basic annual sum along with jodi, quit-rent, kattubadi, etc.

I shall now deal with minor inams granted to individuals without any condition to rendering service to any institution. As the Inams Assessment Act has made all inam lands, except those

7th May 1962]

[Sri R. Venkataraman]

covered by melvaram inams granted on service tenure, liable to pay the appropriate full ryotwari assessment, all minor inams, other than those falling under the excepted category, have lost already the inam privilege of a favourable or complete exemption from assessment. I may explain this. In the past, an inamdar who had a melvaram right could collect Rs. 10 by way of rent. But in 1956, we passed a law saying that the melvaramdar can take only the ryotwari assessment on that land. Since the ryotwari assessment is deductible expenditure, being one which is payable to the Government, there is no difference between what he was getting before and the ryotwari assessment. Therefore, there will be no compensation, except in respect of other items like fisheries, quarries, etc., in the inam at 20 times the average net annual miscellaneous revenue.

3-40
p.m.

Then, I come to minor inams granted to religious, educational or charitable institutions or to individuals on condition of rendering service to any such institution. In cases where the inam consists of melvaram alone, the Government will give the institution an annual tasdic allowance equal to the fair rent in respect of the lands covered by the inam minus the quit-rent, jodi, kattubadi, cess and additional surcharge payable in respect of the inam. If the inam grant covers the kudivaram also, of course, ryotwari patta will be given to the institution for the lands, but as the melvaram right has already been extinguished under the Inams Assessment Act there is no question of compensating that right. If the institution had been deriving miscellaneous revenue from fisheries, quarries, etc., in the inam, it will be given an annual tasdic allowance equal to the average net annual miscellaneous revenue.

Then, there are the service inams granted to individuals. In the case of minor inams granted to an individual on condition of rendering service to any institution, the service-holder will be bound to continue to render service to the institution even after the abolition of the inam. For so long as he renders the service, the institution will pay to the service-holder the tasdic allowance received by it from the Government. If the service-holder fails to render the service, the prescribed officer will, after enquiry, declare that the tasdic allowance will be the absolute property of the institution. If the service-holder had also been given ryotwari patta for the lands, if any, comprised in the inam, the prescribed officer will also declare that the service-holder's right of occupancy in the lands will cease and determine and that the lands will be the absolute property of the institution. This is the specific provision for those who fail to render such service.

Then we have a few villages in this State in which leases have been granted by the Government. The lessee has no right either to increase or decrease the rent. All that he has got to do is to collect the rent and pay that to the Government and take the difference which has been prescribed by the Government. The

40
p.m.

[Sri R. Venkataraman]

[7th May 1962]

leasehold villages are held on leases granted by the Government. Two of the villages have been granted on 99 years' lease, expiring in 1994 and 1999 and the other villages have been leased in perpetuity. The lessees in all these cases are private persons and not religious, educational or charitable institutions. The lessees cannot interfere with the communal lands and other porambokes. They are generally under obligation to keep tanks and other irrigation sources serving the village, in good repair, at their expense. They cannot enhance the rent on the land without the consent of the cultivating tenants but they are free to arrange for the cultivation of waste lands and to derive miscellaneous revenue from other sources in the villages. Generally, the ryots have permanent occupancy rights in their lands.

The compensation will be calculated with reference to a sum called the basic annual sum, which will be determined as follows :

From the gross annual rent demand in respect of the lands in the leasehold occupied by any person other than the lessee, 3-1/3 per cent thereof will be deducted towards the cost of maintenance of irrigation works. To the balance the average net annual miscellaneous revenue derived from fisheries, quarries, etc., if any, in the leasehold will be added. From the total, the whole of the amount payable per annum by the lessee to the Government will be deducted. The balance will be the basic annual sum. Compensation will be ten times the basic annual sum in the case of leases granted in perpetuity and five times the basic annual sum in other cases. I may mention here that the Bill introduced last year contained provisions for compensation on slab rates. But, in view of the recent Supreme Court judgment on the Kerala Agrarian Relations Act, the slab rates have been dropped and the present provisions substituted.

Sir, as the Bills are now going before the Joint Select Committee, I do not think it is necessary for me to go into greater detail in respect of the clauses of these Bills. The Bills will be subjected to very great and careful scrutiny by the Joint Select Committee which consists of eminent men.

I, therefore, commend the motions for the acceptance of the House.

DEPUTY CHAIRMAN : The motions are before the House for discussion.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : Sir, I do not know how I should address the Chair whether as Chairman or Deputy Chairman. (The Hon. Sri R. Venkataraman :—Deputy Chairman.) Mr. Deputy Chairman, Sir, of course, I must say, as almost all the hon. Members of this House are aware, that I hold a conservative view in all these matters. Whether it is

7th May 1962] [Sri K. Balasubramanya Ayyar]

wrong or right, it is for the House to decide and it is for the public to decide. The zamindars were mostly rentiers and they were given permanent settlement on account of the fact that the British Government did not want to take the full responsibility for the collection of rents. They wanted to lease out the power of collection of rent to various persons and they were called zamindars. But so far as inams were concerned, these inams were granted for services rendered or for services to be continued to be rendered, and also as a recognition of the great talents and learning which they possessed and which they thought at that time to be useful to the general public. So it is that the British Government when it came to power surveyed the whole question. They appointed an Inam Commission in 1859 which went into the whole question and finally decided that they should confirm and recognize the inams. They carried always a favourable rent. Sometimes they were assignments of the land revenue. At that time the British Government felt that as they were given in consideration of past services or services to be rendered, these inams should be recognized. Therefore, they issued inam title deeds. It was in the year 1859. There were two kinds of inams, the enfranchised and the unenfranchised. In the case of the unenfranchised inams, the Government surrendered the power of resumption and imposed only a quit rent. I do not know whether this legislation deals with that distinction, the enfranchised and unenfranchised inams.

Under the 1936 legislation, some of these inam grantees had a right of kudivaram and also the melvaram and they were specially exempted from the 1948 legislation. One reason for exempting them was that a larger amount of compensation had to be paid for them based on different principles. Therefore it is that they were exempted. I should rather think that the Government felt at that time, especially when both the varams were given to the inamdars for consideration of services rendered or to be rendered, that they should not try to convert these inams also into ryotwari. It was a general proposition. Therefore, at that time a special provision was made to leave all these 1936 inams out of the purview of the 1948 legislation. Now the Government of Madras think that on account of their policy of abolishing all intermediaries between the Government and the tenants, these also should be abolished. This is a policy, which I should say is not commendable to me because by this we will only be converting the Government into a superior landlord or landholder. This is what some political thinkers call Statism, the whole of the control being entirely in the hands of the Government and the destinies of the peasant proprietors kept entirely in the hands of the Government.

SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR : It is not Statism; it is major domain.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : Whatever opinion the hon. Member may have, he is entitled to state it in his turn. But if he had read any book on political science, he would see

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] [7th May 1962]

stated therein that this is called Statism. He might or might not agree with what is stated in those books. The hon. Member himself is a very good writer. But I leave the matter here for the House to decide.

I am only stating the principle and I am repeating it that it is Statism wherever the State begins to take full control of the whole thing. That is what the Government's policy amounts to. But, on the other hand, I would commend for the consideration of the House and the Joint Select Committee that it would be better to have proprietors of lands and to deal with them in the best way possible so that they might encourage cultivation and production also. Of course, the proprietors should be helped to enable them to carry on production intensively instead of the Government saying that the State should be responsible for the supply of fertilizers, pumpsets and for ever so many things and the State should have control over whatever the landlords were doing before. As it is, the State must be doing everything now. It is a task which, I think, cannot be satisfactorily done by the State. That is the viewpoint I want to put forth before the House. On the floor of this House discussions took place about the unsatisfactory way in which the distribution of fertilizers was done and how pumpsets were distributed. The hon. Member Sri Anbazhagan referred to pumpsets and how repairs were not carried out in proper time. Therefore, if the State takes entire control of the whole thing, makes itself responsible for helping the ryots in all possible ways from the supply of fertilizers, pumpsets and so on, naturally you will find that it is not able to discharge its responsibilities satisfactorily—as satisfactorily as it ought to. It also gives large power, much larger power to the State than is absolutely necessary under democracy. Therefore it is I say that on these two grounds the abolition of these inams is not a good agricultural policy. Experience has shown us on very many occasions that if you entrust a work to other people, they might do it satisfactorily at times, but very often they do it wrongly or unsatisfactorily. The State works only through its officers and there may be difficulties in the officer doing the work satisfactorily. Everywhere there is abuse of power and unsatisfactory way of doing things. On that ground you cannot say you will abolish all these inams. Therefore, I feel that this policy of abolishing all intermediaries by these three Bills of land reforms, and having only the State and the landholder, is not a satisfactory policy, especially for the agricultural economy of our country. Anyhow, we are in modern times, and things are fast changing. Changing views are being expressed. Let us wait and see whether all these policies will be satisfactory and will be productive of agricultural economy in the State.

The question of compensation is a very difficult matter. Let us be careful. We will consider it when the appropriate time comes. We have got the Supreme Court judgment on the Kerala Agrarian

7th May 1962]

[Sri K. Balasubramanya Ayyar]

Relations Bill. The Joint Select Committee will have to look into the judgment to see how the decision of the Supreme Court bears upon these three Bills. The Joint Select Committee will have to do this. I do not want to embark upon this at this stage. Only on general principles I wanted to speak at this time.

SRI K. ANBAZHAGAN : சட்டமன்றத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, அமைச்சர் அவர்கள் இந்த அவையின்மூலமாக கொண்டுவந்துள்ள இந்த இனாம்தாரி ஒழிப்பு மசோதாவை நான் முழு மனதுடன் வரவேற்கவேண்டியே நிற்கின்றேன்.

ஒருசிலர் நினைப்பது போன்று இனாம்தார்கள் ஒரு காலத்தில் பயனுள்ள பணியாற்றிவந்தார்கள் என்பதற்காக இந்தச் சிறப்புக்ளை அந்தக் காலத்தில் பெற்றிருந்தாலும்கூட, அவர்களுடைய பெருமையையும் அவர்கள் ஆற்றிய பணிகளையும் நினைந்து அவர்கள் நன்றி செலுத்த விரும்பினாலும்கூட, இன்றைக்கு அவர்கள் நிலச்சுவான்தார்களாக இருப்பதன் காரணமாக மற்றவர்கள் அதில் பணி ஆற்ற வேண்டிய நிலைமையில், அதில் உழைப்பவர்கள் அவர்களுக்குக் கட்டுப்பட்டவர்களாக, அவர்களிடத்தில் உதவி பெறவேண்டியவர்களாக, அவர்களிடம் வரி செலுத்தவேண்டியவர்களாக இருக்கும் அந்தநிலையில் இது சமுதாயத்துக்கு ஏற்றதல்ல என்ற காரணத்தால்தான் இந்த மசோதா இங்கே கொண்டுவரப்படுவது பயனுள்ள முறையில் நிறைவேற்றப்படவேண்டும் என்ற கருத்தால் இதை நான் வரவேற்கின்றேன். இதற்கு முன்பு ஜமீன் ஒழிப்புச் சட்டம் இந்த சட்ட மன்றத்தில் நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கிறது. அது இங்கே விவாதிக்கப்பட்ட நேரத்தில், என்னைப் போன்றவர்கள் மக்கள் தரும் வரிப்பணத்தை எடுத்து குறிப்பாக ஜமீன்தார்களுக்கு நஷ்ட சட்டுத் தொகை கொடுப்பது பற்றி, மாறுபட்ட கருத்தை தெரிவித்திருக்கின்றோம். ஏனென்றால் ஜமீன்தார்களாக இருந்தவர்கள் பல ஆண்டுகளாக ஏழை எளியவர்களைக் கசக்கிப் பிழிந்து, வாட்டி வதைத்து தங்களுடைய சொந்த வாழ்வை வளப்படுத்திக்கொண்டவர்கள் ஆயிற்றே என்பதால் அவர்களுக்கு நஷ்ட ஈடு கொடுக்கின்றீர்களே ஏன்? என்று நாம் கேட்ட போது, “ஆமாம், அதற்கு என்ன செய்வது? சட்டம் அப்படி இருக்கிறது. நஷ்ட ஈட்டுத் தொகை கொடுக்காமல் நாம் எந்த நிலத்தையும் எடுத்துக்கொள்ள சட்டத்தில் இடமில்லை. எனவே அப்படிச் செய்ய வழி இல்லை வசதி இல்லை” என்று சொன்னார்கள்.

மறுபடியும் இப்போது பல ஆண்டுகள் கழித்து இனாம்தார் ஒழிப்பு என்ற இச்சட்டத்திலும் நஷ்ட ஈடு கொடுப்பதற்கு இசைந்து தெரிவித்தும் இருக்கின்றீர்கள். அந்த காலத்தில் மன்னர்கள் ஆண்ட மக்களாட்சியில்லாத அக்காலத்து அரசியல் ஏதாவது முக்கியமான பணியாற்றி இருக்கலாம். அல்லது ஏதாவது ஒரு தொழில் அந்தக் காலத்திற்கும், அன்று பாரி இருந்த கருத்துக்கும் ஏற்ற ஏதாவது ஒரு தொழில் புரிந்திருக்கலாம். அல்லது புலவராக இருந்தோ, பாணராக இருந்தோ,

[Sri K. Anbazhagan]

[7th May 1962]

அரண்மனையில் வைத்தியராக இருந்தோ பணியாற்றி அதற்கு வெகுமதியாக இந்த இனும் நிலங்களைப் பெற்றிருக்கலாம். அந்தக் காலத்தில் எந்தக் கடமையை நிறைவேற்றுவதற்காக இவை அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டதோ அந்தக் கடமையை இன்று ஆற்றி வருகின்றார்களா என்றால் இல்லை என்றுதான் சொல்லவேண்டும். அன்று ஆற்றிய பணிக்கு அவ்வளவு நிலங்களை அரசு வாரி வழங்க இருந்தாலும் இன்று அதே பணிக்கு அரசாங்கம் இனும் நிலமாகக் கொடுப்பதாக இருந்தால் எவ்வளவு நிலம் கொடுக்கும் என்று ஒரு கணம் சிந்தித்துப் பார்த்தால் இன்றைக்கு அவர்களுக்கு நஷ்ட ஈட்டுத் தொகையாகக் கொடுக்கப் போவதாகச் சொல்லும் தொகை எவ்வளவு அதிகம் என்பது நன்கு புலப்படும். அமைச்சர் அவர்கள், இனும்தார்களுக்கு எப்படி எப்படி நஷ்ட ஈட்டுத் தொகை கொடுக்கப்படும் என்று தெரிவித்தபோது இது இனும்தார் ஒழிப்பா அல்லது இனும் ஒழிப்பு என்ற பெயரால் மக்களுடைய வரிப்பணத்திலிருந்து ஒரு பெரும் தொகையை அவர்களுக்கு கொடுத்து இன்னும் ஒரு புதிய வகுப்பினரை உண்டாக்க நினைக்கின்றதா அரசாங்கம் என்றுதான் எண்ணத் தோன்றுகின்றது. நஷ்ட ஈடு என்ற பெயரால் அவர்கள் இன்றையதினம் இந்த இக்கட்டான நிலைமையிலிருந்து தப்பித்துக்கொள்ளுகின்றார்கள் என்று கருதுகின்றேன். நொண்டி மாட்டை வண்டியில் கட்டிக் கொண்டு, போகவேண்டிய நிலைமையில் இருந்தவர்கள் திடீரென்று அந்த வண்டியிலிருந்து இறங்கி சைக்கிளில் போவதுபோல் ஒரு நிலைமைக்கு இன்று இந்த இனும்தார்கள் வசதி செய்யப்படுகின்றனர் என்றே நான் கருதுகின்றேன். இதுமாதிரி நஷ்ட ஈடு கொடுப்பது என்பது உண்மையிலேயே இனும்தார்களுக்கு பேருதவி செய்வதாகத்தான் அமையுமே தவிர, இது உண்மையான இனும் ஒழிப்பு ஆகாது என்பதைப் பணிவன்புடன் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இங்கு பேசிய எதிர்க்கட்சித் துணைத் தலைவர் அவர்கள் இதைக் கண்டிக்கும் முறையில் எடுத்துக்காட்டியது போல, காலம் மாறும் காரணத்தால் கருத்து மாறத்தான் செய்யும். கருத்து மாற்றம் நிகழும்போது கட்சிகளையும் தாண்டி பொது வழியில் கருத்து மாறத்தான் செய்யும். அப்போது உழைப்பவர்களுக்குத்தான் நிலம் சொந்தம் என்ற தத்துவம் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுத்தான் ஆக வேண்டும். அல்லது நிலத்துக்குச் சொந்தக்காரர்கள் நிலத்திற்குச் சென்று உழைத்தாக வேண்டும். இதில் எது சாத்தியம் என்று பார்த்தால் நிலத்தின் சொந்தக்காரர்கள் நிலத்துக்குப் போவது என்பதைவிட உழைப்பவர்களுக்குத்தான் நிலம் சொந்தம் என்ற நடைமுறை தான் கடைசியில் வெற்றிபெறும். எனவே எது உண்மையாக நீடித்த பயன் தருமோ அதற்குத் தக்கபடி நடந்து கொள்ளவேண்டிய பொறுப்பு இந்த அரசாங்கத்திற்கு இருக்கின்றது. எதிர்க்கட்சித் துணைத் தலைவர் அவர்கள் வருத்தப்படுவது போன்று இந்த சட்டம் பற்றி அதிகமாக வருத்தப்பட்ட நியாயம் இல்லை. காரணம் இதனை எல்லாம் எவ்வளவு காலம் தாழ்த்திக்

7th May 1962]

[K. Anbazhagan]

கொண்டு வரவேண்டுமோ அவ்வளவு காலம் தாழ்த்திக்கொண்டு வந்து அதன்மூலம் அந்த இனம்தார்களுக்கு எவ்வளவு வாய்ப்பும் வசதியும் ஏற்படுத்திக் கொடுக்கவேண்டுமோ அவ்வளவையும் செய்து கொடுத்திருக்கின்றார்கள் இந்த அரசாங்கத்தில் சென்ற ஹந்தாண்டு காலத்திலேயே இந்த மசோதா கொண்டுவந்து நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கலாம். ஆனால் ஏனோ தெரியவில்லை இவ்வளவு காலம் தாழ்த்திக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். காலத்துக்கு ஏற்ற கடன்மையைப் பின்தங்கிச் செய்தபோதிலும், இது வரவேற்கத்தக்கதுதான். இதன்மூலம் நில உடமை முறையில் உண்மையான மாற்றம் ஏற்பட்டு இந்த நாட்டிலுள்ள உழவர்கள் ஓரளவுக்காவது பயன் காண முடியும் என்ற நிலை உருவாகும் என நம்புகிறேன். மேலும் இந்த சட்டத்தின் விவரங்களை ஆய்வுக்குழு ஆராய இருக்கும் காரணத்தால் இதுபற்றி அதிகமாகக் குறிப்பிடாமல், நஷ்ட ஈடு கொடுக்கும் முறைகள் வகுக்கப்படும்போது அவை சீராகக் கணக்கிடப்பட்டு இந்தச் சட்டம் நல்ல முறையில் அமுலாக்கப்பட வேண்டும் என்று வேண்டிக்கொண்டு எனது உரையை முடித்துக்கொள்ளுகின்றேன்.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : கனம் துணைத் தலைவர் அவர்களே, இந்த விவாதத்திற்கு பதில் அளிக்கும் முறையில் இரண்டொரு வார்த்தைகளைத்தான் சொல்ல விரும்புகின்றேன்.

இன்றைக்கு இந்த மசோதாவில் கண்டுள்ளபடி இனம்தாரியை ஒழித்து வாரம்தாருக்கு ரயத்வாரி பட்டா அளிப்பதால் எந்த விதத்திலும் அரசாங்கம் அதனால் லாபம் அடையவோ அல்லது தனது அதிகாரத்தை இன்னும் பலப்படுத்திக்கொள்ளவோ விரும்பவில்லை. இதனால் எந்தவிதமான சர்க்கார் அதிகாரமும் பலம் அடையவில்லை என்பதை தெரிவித்துக்கொள்ளுகின்றேன்.

குடி வாரம் உரிமை இருக்கின்றவர்களுக்கு பட்டா கொடுக்கப்படும். இனம்தார் மேல்வாரம், குடிவாரம் இரண்டும் வைத்து இருந்தாலும்கூட அவர்களுக்குக்கூட குடி வாரம் உரிமை இருக்கும் காரணத்தால், அவர்களுக்கும் பட்டா கொடுக்கப்படும். மேல்வாரம் மட்டும் வைத்துக்கொண்டு இருப்பவர்களுக்கு நஷ்ட ஈடு கொடுத்து இந்தக் குடிவாரம் இருக்கின்றவர்களுக்கு பட்டா உரிமை வழங்கப்படும். பட்டா உரிமை வழங்கப்பட்ட உடன், சாதாரணமாக சட்டத்தின் அடிப்படையில், அது அவர்களுடைய Full and absolute property என்றுதான் அர்த்தம். அப்படிப்பட்ட நிலையில் அவர்களிடம் சர்க்காருக்கு சட்ட பூர்வமாக நிர்ணயிக்கப்பட்ட நிலத்தீர்வை வாங்குகின்றதைத் தவிர வேறு அதிகாரம் கிடையாது. எனவே ரயத்வாரி-முறையில் Statism வளர்ந்துவிடும் என்று கனம் அங்கத்தினர் சொல்லுவது அவ்வளவு பொறுத்தமாக இல்லை. அடுத்தபடியாக, நஷ்ட ஈடு கொடுப்பது சம்மந்தமாக மரீ பாலசுப்பிரமணிய ஐயர் அவர்கள் சொல்லும்போது Agrarian Relations (Kerala) Act ன் பேரில் Supreme Court-ன் தீர்ப்பை யொட்டி இந்தப் பிரிசிலை செய்ய வேண்டும் என்று சொன்னார்கள். சர்க்கார் இன்றைக்கு அதைப்

[Sri R. Venkataraman]

[7th May 1962]

பரிசீலனை செய்திருக்கின்றது. நம்முடைய அரசியல் சட்டம் 31-A பிரிவின் கீழ் இந்தமாதிரி காரியங்களுக்கு இன்றைய சட்ட மன்றங்கள் தகுந்த முறையில் நஷ்ட ஈட்டுத் தொகையை நிர்ணயிக்கலாம் என்று இருக்கின்றது.

Lease hold Compensation - ஸ்லப் பொறுத்த வரையில் அவர்களுக்கு நாம் slab-rate போடாமல் ஒரே விகிதமாக Supreme Court -ன் தீர்ப்புக்கு ஏற்ற மாதிரி கொடுத்திருக்கின்றோம். அடுத்து, ஸ்ரீ அன்பழகன் அவர்கள் பேசும்போது இது காலம் தாழ்த்தி வந்தது என்று குறிப்பிட்டார்கள். இருநூறு ஆண்டுகளாக நம்முடைய நாட்டில் வளர்ந்து வந்த இந்த சமுதாயத்தில் ஏற்பட்ட பலவிதமான நிலவுடைமைகளை அவ்வளவு சுலபமாக யாரும் எடுத்து விடுவது இயலாத காரியம். எவ்வளவுக்கெவ்வளவு அவசரமாகச் சட்டம் செய்கிறோமோ, அவ்வளவுக்கவ்வளவு அதில் சிக்கலும், கோர்ட்டுத் தீர்ப்புகளும், அதை நடைமுறையில் நடத்தமுடியாதபடி சிக்கலும், பிரச்சனையும் வந்து விடும். எத்தனையோ ஆலோசனைகள் செய்துதான் நிலத்தைப்பற்றி நாம் ஏதாவது சட்டம் கொண்டுவர முடியும். இந்தச் சட்டத்தை இயற்ற முடியாமல்தான் வெள்ளைக் காரர்களும், இருந்ததை அப்படியே ஊர்ஜிதம் (Confirm) பண்ணி விட்டுப் போய் விட்டார்கள். ரயத்வாரி கொடுத்தால் எந்த அளவுக்குக் கொடுப்பது என்று புரியாமல், இருந்தபடியே இருக்கட்டும், இனம்தாரியாக இருந்தால் இருக்கட்டும், குடிவாரமாக இருந்தால் இருக்கட்டும் என்று அப்படியே ஊர்ஜிதம் செய்து தங்களுடைய ஆட்சி இருக்கிற வரையில் ஏதோ செய்து கொண்டிருந்தால் போதும் என்று செய்து விட்டுப் போய்விட்டார்கள்.

நிலச் சட்டத்தைச் செய்கிற போது, படிப்படியாகச் செய்ய வேண்டும். முதன் முதலில் இனம் நிலங்களுக்கு Rent Reduction செய்தோம். அதற்கு பிறகு Estate Abolition செய்தோம், Estate abolition செய்த பிறகு, இருவாரம் இனமில், மேல்வாரம் பகுதி அதிகமாகக் கொடுக்கிறவர்களுக்கு குறைத்தோம். ரயத்துவாரி நிலத்தில் என்ன கொடுக்கிறார்களோ, அது கொடுத்தால் போதும் என்று குறைத்தோம். அதற்குப் பிறகு, இனி இனம்தாரி முறையே வேண்டியதில்லை, எல்லோரும் ரயத்துவாரி பட்டாதாராக இருக்க வேண்டுமென்று சட்டம் கொண்டு வந்திருக்கிறோம். அதனால்தான் காலதாமதம் செய்ததாகச் சொல்வதற்கு இல்லை என்று கூறிக் கொள்ளுகிறேன். கனம் அங்கத்தினர்க் திரு. பால சுப்பிரமணிய ஐயர் சொன்னது போல, இதைக் கனம் அங்கத்தினர்கள் பரிசீலனை செய்து, செலக்ட் கமிட்டியில் அவர்களுடைய உயர்ந்த கருத்துக்களைக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு என்னுடைய உரையை முடிக்கிறேன்.

SRI A. K. THANGAVEL MUDALIAR : கனம் சட்டமன்ற துணைத் தலைவர் அவர்களே, கனம் அமைச்சர் அவர்களிடம் ஒரு சிறு விளக்கம் கேட்க விரும்புகிறேன். சுவாமிநாதருக்கு பட்டா போட்டுக் கொடுப்பதற்கு யார் பணம் கொடுப்பது, குடிவாரம் தரரா, கவர்ன்மெண்டா?

7th May 1962]

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN :

குடிவாரம்தார் பணம் கொடுக்க வேண்டாம்: நாம் போட்டிருக்கிற சட்டப்படி, குடிவாரம்தாருக்கு சர்க்கார் பட்டா போட்டுக் கொடுத்து விடும். பட்டா போட்டுக் கொடுத்தவுடன், ரயத்துவாரி முறையில் என்ன அவர்கள் கட்டுகிறார்களோ, அதைக் கட்டினால் போதும்.

SRI A. K. THANGAVEL MUDALIAR : கனம் சட்டமன்ற துணைத்தலைவர் அவர்களே, மேல்வாரம்தாருக்கு யார் பணம் கொடுப்பது என்று தெரிந்து கொள்ள விரும்புகிறேன்.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : சர்க்கார் கொடுப்பார்கள்.

DEPUTY CHAIRMAN : The question is—

‘That this House concurs with the Assembly in setting up a Joint Select Committee of both the Houses consisting of 21 Members (14 Members of the Assembly and seven Members of the Council) and the mover of the Bill, to consider the Madras Iruvaram Inam Estates (Abolition and Conversion into Ryotwari) Bill, 1962 (L.A. Bill No. 2 of 1962) and that the following Members of this House be selected to serve on such a Joint Select Committee—

Sri K. Balasubramanya Ayyar

Sri K. Anbazhagan.

Sri S. Jayarama Reddiar.

Sri J. Ponnuswamy Villavarayar.

Sri T. V. Devaraja Mudaliar.

Dr. P. V. Rajamannar.

Sri K. Rajaram Naidu.’

‘That this House concurs with the Assembly in setting up a Joint Select Committee of both the Houses consisting of 21 Members (14 Members of the Assembly and seven Members of the Council) and the mover of the Bill, to consider the Madras Minor Inams (Abolition and Conversion into Ryotwari) Bill, 1962 (L.A. Bill No. 3 of 1962) and that the following Members of this House be selected to serve on such a Joint Select Committee—

Sri K. Balasubramanya Ayyar.

Sri K. Anbazhagan.

Sri S. Jayarama Reddiar.

Sri J. Ponnuswamy Villavarayar.

Sri T. V. Devaraja Mudaliar.

Dr. P. V. Rajamannar.

Sri K. Rajaram Naidu.’

[Deputy Chairman]

[7th May 1962]

That this House concurs with the Assembly in setting up a Joint Select Committee of both the Houses consisting of 21 Members (14 Members of the Assembly and seven Members of the Council) and the mover of the Bill, to consider the Madras Leaseholds (Abolition and Conversion into Ryotwari) Bill, 1962 (L.A. Bill No. 4 of 1962) and that the following Members of this House be selected to serve on such a Joint Select Committee—

Sri K. Balasubramanya Ayyar.

Sri K. Anbazhagan.

Sri S. Jayarama Reddiar.

Sri J. Ponnuswamy Villavarayar.

Sri T. V. Devaraja Mudaliar.

Dr. P. V. Rajamannar.

Sri K. Rajaram Naidu.

The motions were put and carried.

(4) THE MADRAS BUILDINGS (LEASE AND RENT CONTROL) AMENDMENT BILL, 1962 (L.A. BILL NO. 5 OF 1962).

* THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM: Sir I move—

‘That the Madras Buildings (Lease and Rent Control) Amendment Bill*, 1962 (L.A. Bill No. 5, of 1962), as passed by the Assembly, be taken into consideration.’

Sir, section 30 of the Madras Buildings (Lease and Rent Control) Act, 1960 (Madras Act 18 of 1960), provides for exemption of the following categories of buildings—

(i) buildings, the construction of which has been completed and notified to the local authorities concerned after the date of the commencement of the Act, viz., 30th September 1960;

(ii) residential buildings, the rental value of which, as entered in the property-tax assessment book of the municipal council, district board, etc., exceeds two hundred and fifty rupees per mensem; and

(iii) non-residential buildings, the rental value of which, as entered in the property-tax assessment book of the municipal council, district board, etc., exceeds four hundred rupees per mensem.

This new section was introduced with a view to pave the way for gradual decontrol of the restrictions imposed on the letting of residential and non-residential buildings under the new Act. In actual working of the provisions, it was found that tenants occupying portions of houses or flats have suffered on account of the provisions in clauses (ii) and (iii) of the said section. It was brought to the notice of the Government that the landlords had been demanding exorbitant rents from the tenants and had been